

Caroline
Mitchell

KESKIYÖN
PELI

Sen piti olla vain leikkiä

DOCENDO

Keskiyön peli

**Caroline
Mitchell**

**KESKIYÖN
PELI**

Englannin kielestä suomentanut Matilda Forstadius

DOCENDO

Englanninkielinen alkuperäisteos: *The Midnight Man*

Copyright © 2021 Caroline Writes Ltd

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2024

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.docendo.fi

Suomennos: Matilda Forstadius

Lainaus sivulla 207: Sylvia Plath: *Ariel*, Kirjayhtymä, 1983,
suomennos Kirsti Simonsuuri

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy

Taitto ja ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-044-5

Painettu EU:ssa

*Keskiyön mies kun ovellasi on,
pysy vaiti, ole liikkumaton.
Piiloudu talon pimeimpään rakoon,
sillä yksi teistä ei pääse pakoon...*

Prologi

MAANANTAI, 31. LOKAKUUTA 1994

BLACKHALLIN KARTANO

Muistan kuolinpäiväni aivan selvästi. Se alkoi ihan yhtä mitäänsanomattomana kuin moni muu sitä edeltävä päivä. Siihen aikaan en ymmärtänyt, mikä elämässä on tärkeää. Eivät poptähdet, vaatteet, pojat eikä muutkaan sellaiset asiat, joita luulin elintärkeiksi. Vaan perhe, se on kaikki kaikessa. Mutta tärkeitä ihmisiä ei osaa arvostaa ennen kuin he ovat poissa.

En tiennyt, mitä pelko oli, ennen kuin muutimme Blackhallin kartanoon. Joskus heräsin hiessä keskellä yötä, kun pelko hotki minua kitaansa. Eniten minua pelotti se, etten osannut nimetä tunteitani tai selittää niitä pois. Isoäitini taisi aistia, että jotain oli vialla, koska hän vei veljeäni ja minua ulos niin paljon kuin mahdollista. Oli hänen ideansa viedä meidät kerjäämään halloween-makeisia, ja muistan, kuinka pomppasin takapenkillä sinä iltana mummon väistäessä kuoppaa tiellä. Vihasin sitä kuoppaa, koska sen kohdalla tiesin aina olevani melkein kotona.

Katuvalojen lohdullinen hehku jäi taakse, ja kavahdin auton kylkeä raapivien karhunvatukoiden ääntä ajaessamme mutkittelevaa hiekkatietä. Ne olivat kuin huomiota hamuilevia kuolleita kouria. Mielikuvitusta minulla ainakin riitti. Katselin pikkuveljeäni ajaessamme sisään rautaportista ja mietin, tunsiko hänkin hiipivää kauhua. Mutta nelivuotias Robin vain huudahteli: ”Noitapillejä! Aakkosia! Turkinpippureita!” kuin mikäkin Touretten syndroomainen sokeritoukka. ”Vaihdan valkoisen hiiren colapulloon”, hän sanoi ja ojensi pullean kätensä.

Katselin hämärässä Robinin kädessä sulavaa valkosuklaata. ”Ei kiitos”, sanoin ja piirsin sormellani itku-naaman ikkunan vesihuuruun.

Olin veljeäni kymmenen vuotta vanhempi, ja häntä oli aikoinaan kutsuttu ”iloiseksi yllätykseksi”. Rakastin häntä perin pohjin, mutta teini-ikään tultuani vietin mieluummin aikaa ystäväieni kanssa.

Päätin, että makeisten metsästäminen oli vauvojen touhua enkä lähtisi enää ensi vuonna Robinin seuraksi. Talosta taloon kulkeminen turvallisen isoäidin ja pikkuisen Batmanin kanssa oli nöyryyttävää – olin aivan liian aikuinen sellaiseen. Muistin, miten kaupungissa asuessamme äiti ja isä järjestivät joka vuosi juhlat ja kutsuivat kaikki naapurit. Kaikki ihailivat isän Dracula-asua.

Mieleni synkistyi, kun Blackhallin kartano tuli näkyviin. Ränsistynyt rakennus keikkui yksinään kukkulan laella, niityiltä nousi valkeaa usvaa sen ympärille. En pelännyt elottomia puita, jotka seisoivat vahtimassa kulkuamme kiemurtelevalla ajotiellä. En kammonnut piikkilanka-aidalla nököttäviä korppeja. Piharakennusten peltikatoissa

ulvova tuuli tai aluskasvillisuudessa vipeltävät eläimet eivät nekään minua hetkauttaneet. Ammoin olisin pelännyt niitä kaikkia, mutta ne kalpenivat edessä hämöttävään korkeaan tiilitaloon verrattuna. Rakennuksen historia oli kuin kummitustarinasta. Kukaan ystäväistäni ei käynyt täällä, enkä itsekään kävisi, jos voisin valita. Blackhallin kartanossa oli halloween vuoden ympäri. Iskä oli lupailut, että mummon ja vaarin kanssa asuminen olisi hauskaa. Mutta autettuaan heitä maatilalla viisi pitkää vuotta, iskäkään ei enää uskonut itseään.

Pysäköimme John-sedän bemarkin viereen, joka oli jätetty soratielle nokka ulospäin. *Valmiina pakenemaan*, ajattelin. Äiti oli kuvaillut setää sovittelijaksi, ja talosta poistuvan sedän ilmeestä päätellen hänen vierailunsa ei ollut sujunut hyvin. Astelin makeispussiani puristaen hitain, vastahakoisin askelin etuovesta sisään. Mummo jäi väittelemään John-sedän kanssa.

Kylmä tuuli seurasi minua sisälle. Ilmapiiri oli huono, ja äidin ilmeen perusteella oli selvää, että siellä oli riidetty. Vaari seisoi leveän porraskäytävän juurella ja rypisti tuuheita kulmakarvojaan auttaessaan Robinilta saappaita jalasta.

"Katso, äiti!" Robin huusi esitellen äidille makeispussiaan. "Sain tosi paljon!" Robin ei huomannut, että äidin silmät olivat itkusta punaiset, mutta minä huomasin, ja rintaani puristi entistä enemmän. Seurasin heitä keittiöön.

"Missä iskä on?" kysyin avaten noitaviittani nappia. Keittiössä oli sentään lämmintä. Vaari lämmitti Agaa omista metsistämmme hakatulla puulla, ja ilmassa leijui sammalpeitteisen setripuun makea tuoksu.

"No niin, nuori mies", isoisä sanoi Robinille, joka latki ahnaasti maitoa. "Nyt nukkumaan."

Olin aina ihmetellyt sitä, kuinka vaari suorastaan ihaili pikkuveljeäni, vaikka tappeli isän kanssa koko ajan.

"Pese hampaasi", äiti sanoi. "Tulen hetken kuluttua lukemaan iltasadun." Mutta hänen äänensä oli kalsea ja hymynsä teennäinen.

Kävelin kohti ovea ja viivyttelin, kun äiti ja mummo alkoivat jutella. "Selvitittekö asiat?" mummo kysyi hiljaa.

Äiti vain pudisti päätään.

"Anna sille aikaa", mummo huokaisi.

Talossa riideltiin harva se päivä. Koulussa oli lapsia, joiden vanhemmat olivat eronneet. En halunnut meille samaa.

"Missä hän on nyt?" mummo kysyi.

"Työhuoneessaan."

Suoristin selkäni, kun äiti äkkäsi minut ovella. "Mitä sinä siinä vielä teet? Nyt nukkumaan." Äidistä huokui henkeäsalpaava murheellisuus. Juoksin häntä kohti kuin pikkulapsi ja hengittelin laventelin tuoksua kietoessani käteni hänen ympärilleen.

"Olet rakas", sanoin ja tunsin äidin rentoutuvan syleilys-säni.

"Niin sinäkin", äiti sanoi. Hän oli liian syvällä omissa huolissaan huomatakseen omani. "Ja nyt petiin siitä."

Tasanteella käännyinkin vasemmalle, ismän työhuoneen suuntaan. Kurkistaessani ovenraosta näin hänen puhdistavan haulikkoaan. Hän tarkasti jokaisen osan huolellisesti, kuten oli tehnyt sotaväessä ennen kuin luopui urastaan auttaakseen vaaria maatilalla. Isän tyhjä katse kääntyi

ovea kohti, kun lattialauta narahti jalkani alla. Avasin oven varovasti ja mittailin hänen reaktiotaan astuessani sisään.

"Hei, noita-akka, miksi olet vielä valveilla?" Isä laski aseensa piipun mahonkipöydälle ja kääntyi sitten minua kohti. Hän näytti väsyneeltä, mutta avasi sylinsä minulle. "Nyt on myöhä, sinun pitäisi olla nukkumassa", hän sanoi. Parrakas hyvänyönsuukko kutitti otsaani.

Kuun kelmeä valo lisäsi makuuhuoneeni kylmyyttä maatessani hereillä sinä yönä. Mikään määrä julisteita tai tunnelmavalvoja ei olisi piristänyt huonettani. Vedin peiton leukaan, puristin silmäni kiinni ja rukoilin nukahtavani.

Aluksi luulin äkillistä pamahdusta ukkoseksi. Hieroin silmiäni ja yritin nähdä jotain noustessani istumaan sängyssä. *Paljonko kello on?* Yritin sytyttää yövaloa, mutta huone pysyi pimeänä. Sähköt olivat taas poikki. Mutta miksi generaattori ei ollut lähtenyt käyntiin? Tuijotin herätyskelloa, joka tikitti keskiyön jälkeisiä sekunteja piirongin päällä. Yö oli liian viileä ukkoselle. *Ilotulitusko*, mietin noustessani puoliuunessa sängystä. Lattialaudat tuntuivat jäätäviltä jalkojeni alla, kun hiivin varpaillani kohti huoneeni ovea. Pysähdyin kuullessani äitini nopeat askeleet rappusissa. Halusin huutaa häntä, mutta sanat takertuivat kurkkuuni. Äiti huusi Robinin nimeä. Käteni lensivät suuleni kuullessani, miten äiti karjui. Vaari huusi alakerrasta. Missä isä oli? Missään ei ollut järkeä. Raskaat askeleet tömisivät tasanteen poikki kohti makuuhuoneeni ovea.

"Nigel!" Äidin ääni kaikui läpi talon, mutta vastausta ei kuulunut. "Ei häntä. Ole kiltti, säästä tyttöni!"

Ihmettelin, miksi äiti huusi isälle. Minua heikkotti ja olin hämmentynyt. Hyppäsin sänkyyn ja vedin peiton rintaani

vasten. Oveni ulkopuolella käytiin kamppailua. Kun äidin huuto muuttui neuvotteluksi, ajatukseni kääntyivät veljeeni. *Missä Robin on?* Katselin kauhuissani, kun oven nuppi kääntyi vasemmalle, sitten oikealle, kunnes lukko lopulta aukesi napsahtaen. Sydämeni pamppaili, veri kohisi korvissani.

"Mitä siellä ylhäällä tapahtuu?" Isoisän ääni kantautui jälleen alakerrasta. Liike oveni takana vaimeni ja ovi painettiin kiinni. Sitten kuului, kun joku laskeutui portaita. *Askel, askel, askel.*

"Hänellä on ase!" äiti huusi, ja nipistin itseäni lujaa. Tämän täytyi olla painajainen. Tämä ei voinut olla totta. Mutta kyseessä ei ollut painajainen, *josta* heräisin. Tämä oli painajainen, *johon* olin herännyt.

Rationaalinen puoli minussa muisti, että isä oli puhdistanut haulikkoaan. Ehkä se oli lauennut vahingossa, ja äiti oli sen vuoksi järkyttynyt. Mutta missä se olisi lauennut? Robinin huoneessa? *Säästä tyttöni*, äiti oli huutanut. Hampaani kalisivat ja kurkkuani kuristi, kun aloin ymmärtää. Eihän iskälle sattunut koskaan vahinkoja aseensa kanssa. Kiipesin sängystä, pakotin jalkani toisen eteen palatesani ovelle, painoin korvani puuta vasten. Säpsähdin, kun talossa kajahti taas laukaus. Alakerrassa mummo huusi jotain poliisille soittamisesta. Hänen sanansa katkesivat seuraavaan, korvia huumaavaan laukaukseen. Ukkonen. Se oli säälimätön. Jalkani pettivät maailmani romahtaessa ympärilläni. Sitten tuli hiljaista.

Ei, inahdin. Silmäni sumenivat kyynelistä, vaisto käski piiloutumaan. Mutta minun oli päästävä Robinin luo ennen isää. Käteni tuntuivat hyytelöltä, kun käänsin

ovennuppia. Ovi avautui raolleen, ja kirkaisin nähdessäni äidin kyynelten tahrimat kasvot.

"Hys." Äidin ääni vapisi, hän laittoi kätensä suulleni. Hänen ihonsa oli kylmä ja kasvonsa harmaat. Nyökkäsin ja hän vapautti minut otteestaan. "Äkkiä", hän kuiskasi ohjaten minua kyynärpäästä. Yritin katsoa Robinin huoneeseen, kun hiivimme sen ohi. Ovi oli raollaan, mutten nähnyt kokonaan sisään. Osa minusta ei halunnutkaan.

"Tule", äiti kuiskasi ja johdatti minut antiikkiseen vaatekaappiin makuuhuoneensa nurkassa. "Piiloudu tänne ja ole hipihiljaa, ymmärrätkö? Vaikka kuka kutsuisi sinua." Hän pyyhkäisi vapisevin käsin hiussuortuvan pois kasvoiltani. "Odota poliiseja. He ovat tulossa."

"En pysty", itkin. "En pysty. Äiti kiltti... älä jätä minua."

"Kuulehan nyt. Kyllä sinä pystyt. Äidin urhea tyttö." Äiti ohjasi minut varovasti kaappiin. Tunsin hänen hätäänntyneen hengityksensä ihollani, kun hän suuteli poskeani. Portaikko narisi.

"Hipihiljaa", äiti toisti kasvot kauhusta vääristyneinä. Asetuin seisomaan vaatekaapin perälle ja äiti sulki oven varoen. Vilkaisin ovesta olevan halkeaman läpi, kun avain kääntyi lukossa. Kuului pehmeä naksahdus, kun avain vedettiin pois lukosta, ja erotin pimeästä huoneesta poistuvan äidin ääriiviivat. Entä Robin? Purin nyrkkiäni estääkseni itseäni huutamasta. Tiesin jo vastauksen. Robin oli kuollut.

Raskaat askeleet kiipesivät ylös portaita. Äitini huudot katkesivat yötä halkovaan laukaukseen. Makuuhuoneiden ovia revittiin auki yksitellen ja laskin mielessäni kuulemiani laukauksia. Ensimmäinen oli kohdistunut Robiniin.

Sitten vaari. Sitten mummo. Sitten äiti... ja nyt olisi minun vuoroni. Niin kauheaa ajatusta oli vaikea käsitellä. Valo pakeni huoneesta kuun mennessä pilveen, ja yritin erottaa sisään astuvan isäni hahmon pimeässä. Hänen askelensa olivat vakaita ja harkittuja. Vaistoni kehotti minua huutamaan iskää. Ei iskä tekisi minulle pahaa. Hän pitäisi minut turvassa. Mutta muistin äidin varoitukset. Ase riippui isän kynnärvarrella, ja hän murahti katsoessaan sängyn alle. Kavahdin, ja se sai metalliset vaateripustimet helisemään pääni päällä. Se kuulosti maailman kovimmalta ääneltä, isän askeleet pysähtyivät.

Isä kutsui minua nimeltä, ja hänen äänensä kuulosti oudolta, kuin jonkin tunteettoman robotin sanoilta. Kurkustani karannut nyyhkäys paljasti minut. Painauduin vaatekaapin seinää vasten, kun vahva käsi kolisteli ovea. Pidätin hengitystäni. Hiljaisuus. Poliisin sireenit huusivat jossain kaukana. Pieni toivon välähdys. Mutta kun katsoin vaatekaapin halkeaman läpi, menetin toivoni. Näin vain isän haulikon piipun. Muistan, että lattialankku narahti. Äkillinen, sokaiseva salama välähti. Pimeys nielaisi minut.

Sinä päivänä kuolin, enkä ole lähtenyt Blackhallin kartanosta sen koommin.

1

TORSTAI, 31. LOKAKUUTA 2019

Sarah jahtasi haarukalla herneitä lautasellaan ja mietti, olivatko kalapuikot ja ranskalaiset perunat ravitsevampia kuin valmisruoat, joita hän oli syönyt koko viikon. Olihan kiertoilmakypsennin sentään hiukan parempi kuin mikroaaltouuni – vai mitä? Sarah tökkäisi velttoa kalapuikkoa. Ajatella, että joku eläinraukka joutui antamaan henkensä tätä varten.

”Maistuuko?” hän heilutti velttoa herkkua oranssin kissansa edessä. Kissan silmät kaventuivat vastalauseena sohvalla istuvalle Sarahille. Sherlock katsoi tietokilpailuja mieluiten yksin. ”Alaska”, Sarah huudahti juontajan kysyessä A-kirjaimen päättyviä Yhdysvaltojen osavaltioita. Hän pudotti kalapuikon takaisin lautaselleen ja nousi sitten tyhjentämään tähteet keittiön biojäteastiaan.

”Miten olisi mehevä kanankoipi?” hän huusi jääkaapin ovelta.

”Älä anna sitä sille, se tukehtuu vielä.”

Sarahin ilme kiristyi hänen kuullessaan aviomiehensä Davidin äänen. Miehen ei edes pitänyt olla täällä. Sarah käski itseään olemaan vastaamatta.

”Ole hyvä, Sher, anna mennä vaan”, hän sanoi, kanan-koiven pudotessa kolahtaen olohuoneen matolle. Hän aisti miehensä paheksunnan ja piti siitä. Sherlock paukautti häntäänsä pari kertaa sohvatyynyä vasten ennen kuin hyökkäsi kanankoiven kimppuun. Sitä seurasi kissanluukun pehmeä suhahdus, kun se katosi saaliinsa kanssa yöhön. Jonain päivänä kissa löytäisi kodin, jossa sen arvokkuus ymmärrettäisiin, eikä enää koskaan palaisi.

Sarah katseli ankeaa bungalowiaan ja toivoi, että hänellä olisi puhtia siivota. Kiireitä hänellä ei ainakaan ollut ollut viimeiseen vuoteen. Ehkä syöminen vei kaiken ajan. Sohva rapisi, kun sille istui, koska sen väleihin oli tungettu niin paljon makeispapereita. Sohvatyynyjen poimuissa oli keksinmuruja, eikä Sarah uskaltanut katsoa sohvan taakse, koska pelkäsi siellä vaanivia hämähäkinverkkoja. Matossa oli Italian muotoinen viinitahra, ja keittiön lattia oli puhdas vain siksi, että hän oli laittanut tiskikoneeseen fairya tablettien loputtua ja koneesta oli valunut vaahtoa linoleumille. Oli hän sentään muistanut viedä pukunsa pesulaan huomista varten.

Lankapuhelimen pirinä sai hänet säpsähtämään. Siihen soitettiin niin harvoin, ettei Sarah ensin edes tajunnut, mistä oli kyse. Puhelinmyyjätäkään eivät enää vaivautuneet, koska hän piti heitä linjalla niin kauan. Sarah arveli, että hänet oli laitettu jonkinlaiselle mustalle listalle.

”Haloo?” hän sanoi raskaaseen, vanhanaikaiseen luuriin.

”Gabby täällä”, ääni vastasi topakasti. Sarah ryhdistäytyi äänen kuullessaan, ja hänen kätensä meni automaattisesti

siloittelemaan otsatukkaa. Niin hänellä oli tapana tehdä hermostuneena, vaikka hän tuskin tiedostikaan asiaa.

”Ai... hei, pomo”, Sarah änkytti ja toivoi, että olisi tien-nyt puhelusta etukäteen. Siten hän olisi voinut valmentaa itseään ja miettiä, mitä sanoisi.

”Tarkistan vain, että olet edelleen tulossa huomenna?”

”Kyllä”, Sarah sanoi näpelöiden yhä otsatukkaansa. ”Odotan innolla.”

”Hyvä. Älä petä minua.”

Linja jäi tuuttaamaan ennen kuin Sarah ehti vastata.

”Oletko varma tästä?”

Sarah mulkaisi miestänsä vihaisesti. Miehen pitäisi mak-
saa hänelle Botox-hoidot, kun oli vanhentanut häntä niin
hervittävästi – Sarah tunsi itsensä helvetin paljon vanhem-
maksi kuin nelikymppiseksi.

”Tai siis... oletko varmasti valmis?” David jatkoi. ”Katso
nyt, mitä viimeksikin kävi.”

”Se oli sinun syytäsi.” Sarah kiristeli hampaitaan rik-
koessaan vaikenemislupauksensa. Työhön liittyvissä
asioissa David osasi todella provosoida häntä. Mennes-
sään takaisin olohuoneeseen Sarah oli kompastua tyhjän
pizzalaatikkoon. Täällä pitäisi todellakin siivota.

”Siinä hommassa on pitkät työpäivät”, David jatkoi hol-
hoavaan sävyyn. ”Etkä saa siitä mitään kiitosta.”

”Minulla on rajoitetut valtuudet”, Sarah tiuskaisi. ”En
saa tehdä melkein mitään.” Se oli surkea tapa aloittaa
uudessa työssä. Mutta ainakin hänellä olisi säännölliset
työajat, eikä hänelle annettaisi enempää työtä kuin hän
pystyi tekemään, ennen kuin hänelle oli palautettu täy-
det vastuut. David tiesi tämän kaiken, koska hänellä oli

vuosien kokemus poliisiin työstä. Tällaiset työt sopivat pojille, ei pikkuvaimoille. Sarah huokaisi. Ehkä mies oli oikeassa.

”Maailma on vaarallinen paikka”, David jatkoi. Hänen oli saatava ajatuksensa julki.

”Ja minäkö en tiedä?” Sarah heitti kätensä ilmaan turhautuneesti. ”Kyllä minä tiedän, millainen maailma on, ja tiedän, millainen *sinä* olet. Sinä aiheutit tämän, ja minä jouduin maksumieheksi. Joten ole hyvä ja pidä nuo helkkarin mielipiteesi omana tietonasi.”

Se oli totta. Sarah oli menettänyt kollegoidensa kunnioituksen ennen kuin oli päässyt edes alkuun. Hän marssi käytävää pitkin makuuhuoneeseen ja pauskasi oven kiinni. Tämä oli ainoa tila talossa, jossa David jätti hänet yksin. Heidän avioliittonsa oli kariutunut jo kauan sitten, mutta David piipahti yhä silloin tällöin neuvomaan Sarahia. Ja yrityksistään huolimatta tämä antoi miehen määrätä. Mikä häntä vaivasi?

Sänky antoi periksi Sarahin istuessa alas. Siitä kuului ruosteisen naukuva ääni. Sängyssä oli vanhanaikaiset jouset, jotka valittivat äänekkäästi jokaisesta kyljen kääntämisestä. Uusi sänkykin pitäisi ostaa. Sarah avasi yöpöytänsä ylimmän laatikon ja huokaisi syvään. Hän otti henkilökorttinsa esiin ja hieroi peukalollaan alokasvuonna otettua valokuvaa. Hän oli ollut vuosikurssinsa vanhin alovakas, ja tällä hetkellä hän tunsi itsensä kaikkia muita epävarmemmaksi. David oli vain lausunut ääneen sen, mitä Sarah oli ajatellut koko ajan.

Hän avasi alalaatikon ja katsoi siellä olevaa valtavaa lääkevarastoa. Laatikossa oli tarpeeksi lääkkeitä pistämään

vaikka hevonen manan majoille. Jokainen pieni pilleri oli kädessä pidettävä lupaus. Lupaus, joka voisi saada kaiken päättymään. Ellei hän saisi asioitaan kuntoon, ei ollut mitään järkeä jatkaa.

2

Libby potkaisi kiveä kävellessään vanhalla hiekkatiellä. Näkisivätpä heidän vanhempansa tämän: ryhmä katolisia koulutyttöjä hiipimässä salaa Upper Slaytonin kielletyimpään rakennukseen. Kutsuja oli jaettu säästeliäästi. Vain harvat ja valitut koulutoverit oli kutsuttu syysloman alkajaisiin. Libby käänteli käsissään mustaa korttia, jonka joku oli sulkenut pienen kirjekuoreen ja laittanut hänen koululaukkuunsa. Kortissa luki:

SINUT ON SYDÄMELLISESTI KUTSUTTU PELAAMAAN
KESKIYÖN PELIÄ
BLACKHALLIN KARTANOON
LOKAKUUN 31. PÄIVÄNÄ 2019
KLO 00.00

Kortin kääntöpuolella oli pienellä painettu teksti: *"Sun tultava on salaa, tai saat Helvetissä palaa."* Kukaan ei ollut vielä myöntänyt olevansa kutsun takana, mutta kaikki veikkasivat Angelicaa. Hän oli ryhmän teatraalisen jäsen, ja tänä vuonna hän oli nostanut tasoa entisestään. Ainakaan kyseessä eivät olleet kaksoiset Bethany ja Isobel – heiltä

**Keskiyön mies kun ovellasi on,
pysy vaiti, ole liikkumaton.
Piiloudu talon pimeimpään rakoon,
sillä yksi teistä ei pääse pakoon...**

Sarah Noblella on takanaan hirvittävä menneisyys, jonka hän mieluiten hautaisi kokonaan. Työn aloitus Slaytonin poliisi-
asemalla pitkän sairausloman jälkeen sujuu kankeasti, mutta
töitä riittää, sillä paikallisen rikkaan perheen teini-ikäinen
tytär on halloweenin jälkeen kadonnut – ja löytyy myöhem-
min läheisestä metsästä murhattuna ja suolistettuna. Tutkin-
nan edetessä Slaytonin asukkaista paljastuu monenlaisia
kätettyjä puolia, ja myös Sarah joutuu katsomaan omia
traumojaan silmiin, yksi kammottava palanen kerrallaan. Sillä
Keskiyön mies on tulossa.

Irlantilainen **Caroline Mitchell** on entinen poliisietsivä,
joka jätti poliisityönsä vuonna 2016 ja ryhtyi kokopäiväi-
seksi kirjailijaksi. Mitchell kirjoittaa rikossarjoja ja psyko-
logisia trillereitä. Hänen kirjojaan on myyty yli 1,8 miljoonaa
maailmanlaajuisesti, ja ne ovat saaneet lukuisia jännitys- ja
rikoskirjallisuuspalkintoja.

84.2

DOCENDO
www.docendo.fi

Kansi: Justine Florio /
Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-044-5

9 789528 500445

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394